

Joseph Arthur, Pere Ubu en Mélanie Laurent concerten op **LES NUITS BOTANIQUE**

■ De zoetsappige songs van actrice/regisseuse Mélanie Laurent bleken iets te vluchtig.

■ Singer-songwriter Joseph Arthur werd geplaagd door technische problemen allerhande, waardoor zijn bluesy nummers niet geheel tot hun recht kwamen.

Een underdog, ervaren rotten en een krolse kat

BRUSSEL • Dertien avonden lang staan de Brusselse Kruidtuin en het Koninklijk Circus in het teken van Les Nuits Botanique. Nog tot 29 mei biedt dit Brusselse festival een muzikale staalkaart van alles wat broeit en groeit in de underground.

DOOR PIETER COUPÉ EN GUNTER VAN ASSCHE

Op Les Nuits tref je natuurlijk niet alleen de spannendste bands van dit moment aan. Er is ook plaats voor rockgeschiedenis. Zo stond vrijdag de Amerikaanse experimentele groep Pere Ubu (★★★) in de Rotonde, om er haar invloedrijke debuut, *The Modern Dance* uit 1978, te spelen, 'the annotated version' zelfs. Pere Ubu situeerde deze tien nummers live ook echt in hun historische context: ervoor brachten ze vijf vroege singles en erna nog vier songs uit hun tweede plaat, *Dub Housing*.

De bandleden zagen er dan wel uit als de beleggersclub van Bommerskonten, wat ze lieten horen klonk dwars en opwindend. De in wezen primitieve rock-'n-roll songs van Pere Ubu doorsneden ze met een ratjetoe van stijlen: je hoorde flarden van musique concrète ('Sentimental Journey'), punk ('Life Stinks'), freejazz ('30 Seconds Over Tokyo'), krautrock ('Chinese Radiation'), dub ('Dub Housing') en prog ('Final Solution'). Frontman David Thomas drapeerde er zijn absurde, aan beat poetry herinnerende tekstcollages over.

Dat er een lijn zat in deze surrealistische assemblage, mag je op het conto van de muzikanten schrijven. Want zo vitaal als zij speelden, zo termaal oogde hun zanger. Hij bleek ettelijke tientallen kilo's lichter, maar zag er daarom niet gezonder uit. Bovendien was Thomas stomdronken.

■ David Thomas van Pere Ubu was dronken, met alle gevolgen vandien.

De Pere Ubu-bandleden zagen er dan wel uit als de beleggersclub van Bommerskonten, wat ze lieten horen klonk dwars en opwindend

Resultaat: de man zong soms naast de micro, waggelde tegen zijn statief aan, verloor de draad van zijn bindteksten en moest enkele zangpartijen aan zijn band overlaten. En toch bleef je luisteren. Omdat hij zich af en toe ook ontpopte tot een begeesterende bandleider met afwisselend hilarische en ontroerend eerlijke bindteksten, die een mooie inkijk gaven in waar zijn inspiratie vandaan kwam. "Thank you for allowing me to confuse you as much as I am", zei Thomas aan het eind en vatte zo dit warrige maar bevlogen concert perfect samen.

Schim

Minder begeesterend was Joseph Arthur (★★). Deze Amerikaanse singer-songwriter wordt nochtans al jaren op handen gedragen door Peter Gabriel, Michael Stipe en Lou Reed. Volledig terecht ook trouwens. Eind mei brengt hij *The Graduation Ceremony* uit: alweer een klein meesterwerkje, na het schitterende *Our Shadows Will Remain* (2004) of *Big City Secrets* (1997). Maar wie zaterdagavond in het nauwelijks gevulde Koninklijk Circus stond, zag een schim aan het werk. Arthurs optreden begon al onder een ongunstig gesternte: technische problemen zorgden voor een halfuur vertraging. Maar ook tijdens de show liep er van alles mis met gitaarkabeltjes, effectpedalen en microfoons. Pijnlijk, aangezien de eigenzinnige bricoleur moederziel alleen op het podium stond en zich dus achter niemand kon verschuilen.

Met zijn gitaar, sampler en geluidseffecten schept hij gewoonlijk een prachtig universum, waarin de zondagsblues, ontroering en subtiele humor een plaatsje krijgen. Maar nu werd je vergast op een

vlakke vertoning, waarbij bloedmoede liedjes als 'Redemption's Son' zelfs wat verveelden. Pas nadat het publiek al flink uitgedund was, keerde het tij. Toen Arthurs microfoon ook de geest leek te geven, besloot de muzikant/schilder uit pure ellende onversterkt te spelen. Een meesterzet, want het prachtige 'Birthday Card' en 'In the Sun', waarbij het publiek "my God's love be with you" overnam, zorgden voor een gewis hoogtepunt.

Zijn underdogpositie wist Arthur nadien ook mooi te verzilveren. Een abstract portret, dat hij in enkele haastige trekken had afgewerkt tijdens de voorstelling, wisselde voor maar liefst 500 euro van eigenaar.

Inglourious Basterd

Even dankbaar toonde het publiek zich trouwens tijdens Joseph Arthurs voorprogramma. Dat werd verzorgd door Mélanie Laurent (★★★), de Franse actrice/regisseuse die wereldwijd bekend werd met haar rol in *Inglourious Basterds* van Quentin Tarantino. In die film speelde ze een rancuneuze joodse bioscoopuitbaatster, maar als *chanteuse-allumeuse* toonde ze zich van haar fluweelzachte kant. Als een krolse kat paradeerde Laurent over de planken, terwijl haar lijvige groep met zwerige strijkers elke beweging extra in de verf zette.

Haar elegante verschijning en sensuele fluisterpop wisten te boeien, al was het maar voor even. Hoewel haar nieuwe vlam Damien Rice meehielp aan de plaat *En l'attendant*, flirtte de set vol midtempo melancholie toch net iets te vaak met zoetsappig chansen om echt aan je ribben te blijven kleven. Jammer, want alleen al haar betoverende blik kregen we achteraf met geen stokken uit ons hoofd.

Televisie

Ashton Kutcher vervangt Charlie Sheen

De Amerikaanse acteur Ashton Kutcher staat op poleposition om Charlie Sheen te vervangen in de sitcom *Two and a Half Men*. Sheen werd twee maanden geleden buiten de deur gezet bij de best bekeken serie in de VS nadat hij in interviews uit haalde naar de producer van de reeks.

Sindsdien gonst het van de geruchten over Sheens opvolger. Kutcher doet alvast geen pogingen om de geruchten te doen stoppen, door bijvoorbeeld op Twitter naar de vierkantswortel van 6,25 te vragen (2,5).

Verwacht wordt dat CBS woensdag Kutcher officieel als opvolger van Sheen zal voorstellen. (PD)

Media

Sony start PlayStation Network weer op

De Japanse elektroniekgigant Sony start zijn PlayStation Network zondag weer op. Dat meldt het bedrijf in een persbericht. Het gaat om een "stapsgewijze" herlancering van de online spelletjesdienst. Die werd bijna een maand geleden afgesloten toen Sony ontdekte dat hackers aan de haal gingen met een massa klantgegevens. Het opnieuw opstarten van het PlayStation Network zal "land per land" gebeuren en start in Amerika, Europa, Australië, Nieuw-Zeeland en het Midden-Oosten.

Als compensatie krijgen getroffen gebruikers een verzekering aangeboden tegen identiteitsfraude en biedt Sony hen twee gratis spellen aan. (BELGA)

Muziek

Favorieten Kato en Kevin naar finale 'Idool'

Kristof heeft het niet gehaald. Hij werd in de halve finale van *Idool* weggestemd. Niet onverwacht zijn het dus Kato en Kevin die vrijdag in de finale zullen aantreden. Special guest is Natalia.

Alle kandidaten presteerden sterk in de halve finale, een opkikker na de tegenvalende 'foute' aflevering van vorige week. Dit keer krijgen Kato en Kevin al een voorsmaakje van het grote podium, want zij mogen op 17 en 18 mei optreden aan de zijde van Marco Borsato, die er met zijn 3 *Dimensies*-concert staat. Bovendien mag de winnaar op 22 mei nog eens aantreden. Een toemaakte bij de hoofdprijs: een platencontract en een show in de Lotto Arena. (ST)

Donderdagtickets Pukkelpop uitverkocht

De tickets voor de eerste Pukkelpopdag, donderdag 18 augustus, zijn allemaal de deur uit. Op de affiche die dag staan onder meer Foo Fighters, 30 Seconds To Mars en Paul Kalkbrenner. Nu zijn er enkel nog combitickets en dagtickets voor vrijdag en zaterdag te verkrijgen. De ticketverkoop voor het festival in Kiewit, Hasselt, ging eind april van start. Andere topnamen op het programma zijn Eminem, deUS, Skunk Anansie en Deftones. Het wordt trouwens het eerste jaar dat de beruchte Pukkelpopwei eigendom is van de stad Hasselt. Die kocht de lap grond voor 2,6 miljoen euro. (ST)

Jan Decorte prikkelt en irriteert met 'The Indian Queen'

BRUSSEL • Kijken naar Jan Decortes encensering van Henry Purcell's *The Indian Queen* is als rondlopen op een opgravingssterrein: je ziet enkele zuilen maar je hebt geen flauw idee of ze tot een tempel, een markthal of een badhuis behoorden. Frustrerend, maar voor wie mee wil gaan in het spel kan het ook de nieuwsgierigheid prikkelen.

Purcell's muziek was oorspronkelijk ingebed in een bijzonder ingewikkeld allegorisch toneelstuk van Sir Robert Howard en John Dryden, dat op zijn beurt bewerkt was door Thomas Betterton. Van alle zogenaamde semiopera's (of 'dramatic operas') van Purcell heeft deze de minste muziek, te meer daar ze door de vroege dood van de componist niet voltooid werd. Zijn broer Daniel zorgde daarom nog voor een slottaferieel, een allegorie van het huwelijk.

Jan Decorte heeft, zoals gewoonlijk, 'her-

leid tot de essentie'. Hier betekent dat voor hem: van de gesproken tekst, en zelfs van de context voor de muziek wordt niets bewaard. Blijft over: de muziek van Purcell. Daarbij wordt een minimum aan beelden gecreëerd. Links een muur met twee zuilen en daartussen een deur, in het midden vier stoelen voor de vier zangers, rechts het orkest. Een toneeldienaar in borstpantser en met een sabel in de hand (de kinderlijke onschuld en dreiging mengende Sigrid Vinks) spreidt een aantal attributen uit, die ons moeten helpen de personages en de situaties te duiden: een grasmat, een kroon, een paraplu (?), pluimen...

Dan volgen de verschillende scènes elkaar op waarvoor Purcell muziek heeft gecomponeerd, maar duidelijker dan dat wordt het niet. Als toeschouwer heb je twee keuzes: ofwel probeer je je vooraf uitgebreid te documenteren over de context, ofwel geef je je over aan dit raadselspel en maak je zelf de interpretatie die Decorte je onthoudt.

Dat laatste kan een lonende oefening zijn: het wisselspel tussen Purcell's ronduit sublieme muziek (die uitstekend wordt gediend door Frank Agsteribbe en zijn ensemble B'Rock), de summere, 'schone', meelevende regie van Decorte en de kinderlijke hints van Vinks zijn ontroerend. De rol van de zangers daarbij is even dubbelzinnig als de rest: de personenregie bestaat vooral uit blikken naar het publiek en duidende gebaren - waarvan er wat minder hadden mogen zijn, de vocale prestaties variëren van eerder zwak tot indrukwekkend zoals bariton Havard Stensvold. Het idee om de orkestleden ook koorpartijen te laten zingen, is een laatste reductie en, zoals zo veel in deze voorstelling, tegelijk prikkelend en irriterend. (SM)

i Nog voorstellingen: 16 mei (Kaaithheater, Brussel), 18 en 19 januari (deSingel, Antwerpen) en 26 januari (Concertgebouw, Brugge).

Cordelia

